

?Estimar

Estimar o no estimar, aquesta no és la qüestió. Perquè en les infinites formes i representacions de l'estimar, l'ésser humà n'assumeix com a mínim una. I una és molt poca cosa, una qüestió de mínims. Podem parlar de l'amor propi, d'aquell que gaudeix de bon afecte cap a si mateix, de les persones enamorades que es pensen que estimen i de les que es pensen que estimen i és que hi estan acostumades.

Hi ha qui estima més els animals que les persones, qui prefereix la seva companyia, fidelitat i lleialtat. Qui els té a casa o a la granja, qui els vesteix i els pentina, i qui els necessita com a teràpia per sobreviure a la depressió i a la solitud.

S'estima la sang, la família, els pares, els germans, els avis, els tiets i els fills. Perquè a la família no se l'escull però que difícil seria no estimar-los. No sempre és així, però. Hi ha famílies que no senten amor perquè l'enveja i l'avarícia els ha barrat la sang que els arribava al cor.

S'estima una professió, una vocació, aquella manera de guanyar-se el pa que omple una vida. S'estima la sincronia i la coherència d'uns valors, d'unes habilitats i d'una intel·ligència enfocats en la producció de diners, però sobretot de satisfacció.

S'estimen les amistats, la família que es tria, la sort d'haver-vos creuat. S'estima aixecar el telèfon i que sempre hi hagi algú a l'altra banda, la companyia, la complicitat i els records dels anys plegats.

S'estima i es cuida una casa, una llar, un lloc per viure. S'estima el niu on dorms, on cuines, on jugues, on estimes, i així es tanca el cercle. Les parets, els mobles, la llum del sol que entra per les finestres. Les olors i els sons d'un niu també s'estimen. Com el seu ordre, la vida en els petits objectes, les fotografies i els moments compartits.

S'estima a qui no t'estima. També passa. I és penós. Un malbaratament de partícules positives, roses i gratuïtes brindades al sol.

S'estimen els morts. S'estima la peça del trencaclosques que ja no trobaràs. S'estimen els somnis i tot allò que encara no saps que mai estimaràs. S'estima la bellesa, els diners i la vida. S'estima el menjar, el beure, el sexe i les carícies. S'estima perquè estimar és vessar-se, és donar, és no esperar res a canvi, és omplir-se el vas i el cor, i voler creure, al capdavant, que estimant trobem el sentit de tot plegat.